



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Oratio pro cœlesti benedictione. 49

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER III.

igitur, quomodo sol splendorem suum aeri com-  
municat, ipsum quasi totaliter in splendorem  
transformando, ita vt differentiam lucis & ae-  
ris nulla oculorum acies comprehendere, nul-  
la discernere possit. Quis ergo discernere queat  
diuinam, sublimem & supernaturalem hanc v-  
nionem, vbi spiritus assumptus & in abyssum  
sui principij est intractus? Plane si possibile fo-  
ret spiritum in hac vnioe cernere, dubitaremus  
vtique, vtrum Deus esset. In his intimis spiritus  
noster semper ascendit & eleuat se supra se, adeo  
vt nulla vnquam aquila tam alte contra solem  
corporalem sese erexerit ac euolarit, nec ignis in  
coelum conscenderit, quomodo hic spiritus con-  
tra diuinam caliginem ascendit, prout sanctus  
Iob innuit, dicens: Viro, cuius abscondita est  
via, & circumdedit eum Deus tenebris, incom-  
prehensibilitatis videlicet Dei. Ibi namq; trans-  
cendit omnia, quae ascribi ei possunt, & omni-  
no nominis, formae & imaginis sit expers, om-  
nem (vt ita dicam) modum & essentiam tran-  
scédens. Deniq; haec est essentialis introuersio, cui  
mirum, in modum intempestae noctis silentium  
suffragatur.

Qualiter nomen Dei cum reuerentia pro-  
ferre debeamus. Cap. XLIX.

**Q** Vum praecipuum sit, ne nomen Dei in  
vanū assumamus, ita, dominū alloquu-  
turi, dicere debemus: O benedicte Deus.  
Quod nimirum altissimum ac reuerendissimum  
est nomen, quo ipsum exprimere possimus. O  
namque dicitur ex diuinitatis admiratione. Siquis  
de, o, sphaericae figurae existens, principio, sine fun-  
ditur.

GG ij doq

## MARGARITAE EVANG.

doque caret, per quod profecto diuinitas ipsa designatur, quæ lux est inaccessibleis & indeficiens, summa altitudo, incomprehensibilis latitudo, infinita bonitas, abyssalis ac supereffluentissima opulencia, in qua est omnis gratiæ & benedictionis plenitudo, in qua etiam sunt omnes thesauri scientiæ, sapientiæ & bonitatis absconditi, in qua omnis potestas & victoria continetur, per quam omnes creaturæ tam in cœlo quam in terra benedicuntur. Quæ cum ita sint, sapius eam, quæ sequitur, orationem cum reuerentia & maxima gratitudine ad ipsum funderere debemus, ut nos sua paternâ benedictione replere dignetur.

**Oratio deuota pro cœlesti benedictione obtinenda, & de præsentia diuina.**

**O** Benedicte Deus, tu es origo omnis boni, fons viuus in quo omne bonum consistit, & vnde bona omnia tam in cœlo quam in terra profluxerunt. Tu es gratiæ plenitudo, in animæ vnitatem infusa. Tu denique es ille, a quo bona cuncta et omnis benedictio procedit. Quapropter, o benedictionis pater, en ego modica portio creaturæ tuæ te humiliter oro, benedictionem tuam, & custodiam in manibus tuis, quæ est facta ad imaginem & similitudinem tuam, quam & inhabitas, & es vita ipsius, eamque in te conseruas. O vita viuentium, lumen luminum, essentia essentiarum, amor amoris, vnde ex intimis medullis & ex abyssali bonitate paternæ cordis tui effluxi, teque ipsum mihi inspirasti, vnde tu existens animæ meæ, quam & in te conseruas, & pater

## LIBER III.

& per diuinam essentiam tuam in vnitate essen-  
 tia eiusdem animæ meæ commoraris, poten-  
 tia & virtus existens spiritus mei, sapientia & lu-  
 men mētis meæ, bonitas implens & amplexās,  
 regens & in amore virere faciens animam me-  
 am. Vnde etiam ex te profluxi, sicut dilectus ex  
 dilecto. Ideoq; & om̄ium charorum tu mihi me-  
 rito charissimus es, qui per diuinam præsentiam  
 tuam iugiter perseueras in anima mea, nec vn-  
 quam inde recedes, quia sine te nec ad momen-  
 tum viuere posset, eamque tibi singulariter soci-  
 asti ac conseruasti. Quod certe (si ad terrenam a-  
 micitiã spectes) nec regibus, nec principibus,  
 nec vllis omnino concessum est creaturis, quip-  
 pe quos saltem interdum, velint nolint, ab ami-  
 cis suis oportet separari. Tu vero, o amantissi-  
 me ac desiderabilissime domine Deus meus, sem-  
 per mecum præsentialiter permanes, quod om̄ia  
 dona diuitiasque longe transcendit, cum sis ipse  
 multo donis omnibus præstantior, in quo quic-  
 quid amabile, pulchrum, diues & nobile, quic-  
 quid preciosum ac delectabile, quicquid etiam  
 diligibile ac desiderabile esse potest, copiosissi-  
 me totum inuenio possideoque. **O** benedicte  
 Deus; totius boni origo, adiuua me, vt maneam  
 in te, & viam semper in amore tuo. Te siquidẽ  
 nocte ac die suspirat anima mea, quam nec im-  
 plere nec satiare aliquid potest nisi tu domine,  
 qui voluptates omnes excedis. Custodi, o domi-  
 ne, animam meam, & da mihi, vt extra te sola-  
 tia nulla requiram neque desiderem, vt sic ani-  
 ma mea munda & libera ab infimis quibusque  
 permaneat, & tibi, o charorum charissime, soli  
 viuat. **O domine Deus meus, quantum bonum,**  
 GG iij quamq;

MARGARITAE EVANG.

quamq; magnificum est hoc beneficium tuum, quod in summa animæ meæ vnitate commorari dignaris, tam celsus, nobilis, pulcher, sapiens, & diues existens, & in ea permanere, nec vnquam inde recedere statuisti. O si semper istud sciuissem, semper perfecte redissem, quod videlicet intimum animæ meæ inhabitans, in eodem continue perseueras, quam honeste ac reuerenter in tua me præsentia iugiter habuissem. Credebam nanque habitare te in coelestibus, & esse quidem vbiq;, habitare autem te etiam in anima mea, ipsamq; esse regnum & templum tuum, in quo sanctum sanctorum absconditum est, penitus ignorabam. Nec intelligebam miser, quod nos in oratiõe tua docuisti, nos videlicet esse coelos, in quibus existis, & regnum, quod possidere ac regere desideras. ¶ Quærebã igitur te in coelis, & ecce in meipso eras, qui ipse es coelum, omnium sanctorum & angelorum agminibus cõstipatum. Festa quoq; exterius vtcunq; celebrabam, sed interius vbi excellētissimo modo peraguntur, ea minime obseruabã. Magna etiã foris agere & pati volebam, sed meipsum tibi minime resignabam, nec patiebar intus nobilissimam inactionem tuam, cunctis externis operibus nostris millecuplo sublimiorem nobiliorēque. Quippe qui præcipuam felicitatem nostram in te patiendo constituisti, vt videlicet nos ipsos tibi funditus resignemus, & ad extremum vsq; sustineamus opus tuus intus exteriusq;. Quod vti que facilius est, quam operari, cum plus pati, q̃ agere valeat anima nostra. Si ergo credo veraciter esse te in me, libenter me totum tibi deo resignare, & sustinere (vt ita dicam) inactionem

& exte

LIBER III.

& extraactionem tuam. O quam beatissime virtutes sunt fides, spes & charitas, quæ me extra me ducunt in te Deum meum. O reuerendissime Deus, credebam aliquando in cæcitate mea, quod quando male egeram, te extra me repulifsem. Quod tamen cum sis vita animæ meæ, nec ad momentum fieri possit. O nobilissime inhabitator & præcipua celsitudo, tu semper in me permanes, nec vnquam discedis a me, nec quilibet impie viuam, per tui turbationem irasceris mihi. Vbi nam quæso inuenire aliquem poterimus, qui non saltem interdum repellat & offendat amicum suum, aliquam ei infidelitatem exhibendo? Sed non sic tu Deus noster. Tu nanque es immobile & imperturbabile bonum. Qui nihilo minus quum sis iustus & misericors, male agenti mihi gratiam, & amicitiam tuam subtrahis, & per iustitiam tuam punis mala mea. Si vero conuersus misericordiam postulauero, libenter mihi totum indulget misericordia tua, per amarissimam passionem tuam, & affectuose me suscipis in gratiam & charitatem tuam. O quanta, quam fidelissima & stabilis erit amicitia ista, vbi dilectus a dilecto non valet separari, nisi quod absit, ab ipso nos sponte separauerimus.

Breue exercitium super oratione dominice  
ca. Cap. L.

**P**ater noster] Qui nos creasti ad imaginem & similitudinem tuam, quique es vitam animarum nostrarum. [Qui es] trinus nimirum & vnus, nobilis, amorosa, dulcis ac diuina essentia, [In cælis] In me videlicet & in oibus

GG iij rati-